

LA SEPARACIÓ DELS PARES

De totes les batalles que haurà de guanyar el seu fill a partir d'ara, la de major urgència, potser, és afrontar que els seus pares, punt de referència per a tot fins ara, ja no estan junts. Afrontar un problema d'aquesta magnitud és difícil i dolorós; requereix esforç i informació.

A continuació, es facilitaran una sèrie de pautes orientatives:

- L'adaptació del xiquet/a a la nova situació està molt condicionada per la pròpia adaptació del progenitor amb el qual es queda.
- L'edat que tenen els xiquets en el moment de la separació influeix en el grau d'adaptació. La major dificultat es produeix entre els 7-13 anys perquè són prou grans per a entendre el procés però encara són xicotets per a afrontar emocionalment la nova situació. Sembla que en l'etapa adolescent estan més preparats per a assumir la separació dels pares; no obstant això, no existeix una edat concreta en la qual existisca total seguretat que no el perjudicarà en absolut.
- A l'hora d'informar els fills que es produirà la separació és molt important posar-se d'acord sobre el que cal dir-los (encara que siga difícil) i fer-ho de manera conjunta (encara que siga una decisió unilateral) tractant de preveure possibles preguntes del xiquet i sense utilitzar explicacions complicades. S'ha de tractar de mantindre una conversa concreta i breu; sense llargs discursos i amb claredat dins dels límits de cada edat ja que donar-los als xiquets massa informació en una primera conversa només aconseguix aclaparar-los i confondre'ls més.
- Caldrà informar-los només quan la decisió siga definitiva. El més apropiat és fer-ho uns dies abans de la separació real, ja que si es produeix molt abans el xiquet podrà interferir en el procés. Es tracta d'explicar-los una decisió; no de demanar-los opinió o permís.
- Abans de res cal deixar-los clar que aqueixa separació no s'ha produït per la seua culpa; sinó perquè els pares no són feliços junts. Es barallen i estan

tristos tot el temps, però els afectes cap al fill no canvien mai fins i tot per al progenitor que no visca amb ell.

- El xiquet, per tant, ha de tindre la seguretat que no estarà sol i, si tingueren ganes de plorar, han de fer-ho amb tota tranquil·litat. No hi ha res dolent a estar trist o expressar la ràbia.
- Cal fer-los entendre que els pares **NO SÓN PERFECTES**. S'equivoquen igual que els xiquets, però no ho fan amb mala intenció.
- No es deu tampoc caure en l'error de fomentar-li "fantasies" que, potser, algun dia es poden arreglar les coses, tornar-se a enamorar i viure junts. Això, en principi, és una cosa molt difícil.
- Tracte que el seu fill no es convertisca en espia, jutge o àrbitre del qui ja no està a casa ni de parlar malament de l'altre en presència del xiquet. No obstant això, tampoc conte "meravelles" del qui ja no està, ja que, en cas contrari, el xiquet li pot preguntar: "Si tant t'agrada, per què ja no estàs amb ell?"
- Cal tindre en compte també que el xiquet pot estar passant un moment dolent però és important **NO RELAXAR-SE** respecte al compliment de les normes de casa ni tractar-lo amb excessives manyagues, ja que això pot suposar el principi d'un xiquet mal criat.

Alguns xiquets creuen que, a partir d'ara, les seues mares/pares han de viure exclusivament per als seus fills, però cal fer-los comprendre que també els adults tenen dret a divertir-se i distraure's amb persones de la seua edat.

- A causa dels sentiments de culpa, els pares separats solen ser més proclius a caure en els xantatges afectius que solen plantejar els fills, per la qual cosa cal explicar-los clarament que ell viu amb vosté i ha d'obeir-lo; mai cal desautoritzar l'altre/a davant de queixes o enrabiades del xiquet.

Finalment, a l'hora d'organitzar la custòdia i les visites dels fills convé tindre en compte el següent:

- Prioritzar els interessos dels fills abans que els dels pares.
- Els xiquets han de tindre una llar estable, amics i col·legis estables, així com disciplina i normes de comportament fixos.
- Han de relacionar-se sovint amb el progenitor amb el qual no viu.
- Els pares no han d'establir acords que transformen el xiquet en "nòmades".